

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/7/2017
Identifikačné číslo spisu:	1114222707
Dátum vydania rozhodnutia:	09.08.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1114222707.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Electrolux Slovakia s.r.o., Galvaniho 17/B, Bratislava, IČO: 31 358 446, právne zastúpený BBH advokátska kancelária, s.r.o., Suché Mýto 1, Bratislava, IČO: 36 713 066, proti žalovanému: Steelmont Construction, a.s., Matúšova 56/A, Bratislava, IČO: 43 843 115, právne zastúpený JUDr. Helenou Hledíkovou, advokátkou, Matúšova 56/A, Bratislava, o zaplatenie 8 783,68 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 28Cb/324/2014, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. júna 2016, č. k. 3Cob/234/2015-163, a to do príslušenstva a trov konania, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný n e m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 20. marca 2015, č. k. 28Cb/324/2014-119 v znení opravného uznesenia z 30. apríla 2015, č. k. 28Cb/324/2014-125 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8 783,68 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 8 783,68 eur od 5. mája 2013 do zaplatenia a nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 526,50 eur z titulu zaplateného súdneho poplatku a náhradu trov právneho zastúpenia 1 572,74 eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že na základe vykonaných dôkazov zistil, že medzi účastníkmi bol založený právny vzťah obchodnoprávnej povahy zmluvou o dielo z 5. novembra 2010 v písomnej forme, ktorej podkladom bola cenová ponuka a akceptačný list z 24. augusta 2010. Z jednotlivých faktúr vyplývalo fakturovanie ceny za dodanie technológie kuchyne vrátane dopravy, úpravy a inštalácie. Cenu za vykonanú činnosť žalobca riadne vyfakturoval, nebolo pre súd sporné, že by boli faktúry vrátené žalobcovi ako nedôvodné. Cena bola zaplatená, žalobca neevidoval ku dňu podania žaloby záväzky žalovaného z titulu zaplatenia ceny. V tomto kontexte súd uviedol, že bola irelevantná námietka právneho zástupcu žalovaného, že nebolo preukázané, aké práce boli vykonané nad rozsah zmluvy o dielo. Z preberacieho, resp. odovzdávacieho protokolu vyplývalo, že projektová dokumentácia projektu skutočného vyhotovenia, návodov na používanie, revízných správ a ostatné

vrátane jednotlivých položkovito uvedených zariadení boli odovzdané žalovanému 4. marce 2011 s podpismi zmluvných strán.

3. Súd ďalej uviedol, že v konaní riešil základnú otázku, a to, či zádržné právo, dohodnuté v bode 6.8. zmluvy o dielo žalovanému už zaniklo, alebo ešte trvá. Uviedol, že v konaní nebolo sporné vykonanie ani zaplatenie ceny za dodané dielo s výnimkou zaplatenia časti zadržanej ceny diela ako zádržného, čo do lehoty splatnosti a taktiež ani výška zádržného. Poukázal na to, že v praxi sa zádržné uplatňuje na zabezpečenie pohľadávok objednávateľov, resp. iných tretích osôb voči zhotoviteľovi diela. Predstavuje určitú časť dohodnutej zmluvnej ceny, ktorú zadržuje objednávateľ do doby preukázania splnenia kvalitatívnych parametrov odovzdávanej stavby/diela. Dodávateľ a objednávateľ stavby si ho zväčša dojednávajú v rámci zmluvných podmienok. Zádržné súvisí s platobnými podmienkami dohodnutými medzi zmluvnými stranami, t. j. podstata spočíva v oddialení splatnosti časti zmluvnej ceny dohodnutej medzi objednávateľom a dodávateľom diela. Právna úprava obsiahnutá v Obchodnom zákonníku upravuje zádržné v rôznych podobách. Objednávateľ je povinný zaplatiť zhotoviteľovi cenu v čase dojednanom v zmluve. Pokiaľ zo zmluvy alebo z tohto zákona nevyplýva niečo iné, vzniká nárok na cenu vykonaním diela. S odkazom na ust. bodu 6.8 zmluvy o dielo súd uviedol, že žalovaný ku dňu podania žaloby zadržiaval uplatnenú sumu vo výške 8 783,68 eur, ktorej splatnosť nastala podľa ust. bodu 6.8. písm. b) zmluvy o dielo 5. mája 2013, teda v lehote 35 dní odo dňa uplynutia záručnej lehoty za dielo a odstránenia všetkých oprávnenne reklamovaných väd. Poslednou vadou reklamovanou a odstránenou žalobcom bola vada chladiaceho boxu odstránená 30. marca 2011 o čom svedčal i záznam o odstraňovaní reklamácie. Sporná bola dohoda o trvaní záručnej doby. Súd skonštatoval, že zo zistených skutočností bolo zrejmé, že na tovar sa aplikovala 24 mesačná záručná doba a keďže zádržné dohodnuté v zmluve o dielo nie je právny inštitút podliehajúci osobitnej právnej úprave a vzťahy v rámci obchodného práva sa vyznačujú dispozitívnosťou, súd mal za to, že bolo nutné prihliadať na prejavy vôle zmluvných strán uvedené v zmluve o dielo, z ktorých bolo zrejmé, že zmluvné strany vedeli o dĺžke záručnej doby na 24 mesiacov ako to vyplynulo z cenovej ponuky a akceptačného listu a mailovej komunikácie medzi účastníkmi. Navyše bolo podľa súdu možné aplikovať aj ust. § 266 ods. 4, teda ak návrh zmluvy o dielo predložil žalovaný a v danom výraze bola pochybnosť, mal sa vykladať na ťarchu žalovaného ako strany, ktorá prvá v konaní tento výraz použila. Na základe uvedeného súd nemal pochybnosti nad právnym posúdením dojednaní o dĺžke záručnej doby a mal za preukázané splnenie podmienok na vyplatenie nároku žalobcu na splátku zádržného v sume 8 783,68 eur.

4. Ohľadne výšky úrokov z omeškania sa súd nestotožnil s uplatnením zmluvne dohodnutej výšky úrokov. Uviedol, že keďže dlžná suma, s ktorou bol žalovaný v omeškaní nevznikla na základe právneho titulu predpokladaného zmluvou o dielo, súd aplikoval ako sankciu za porušenie povinnosti spočívajúce v omeškaní so splnením peňažného záväzku úrok z omeškania v zákonom stanovenej výške. V danom prípade bolo zmyslom a účelom príslušných právnych predpisov priznanie plnenia žalobcovi ako veriteľovi v zmysle § 324 ods. 1 ObZ, ktoré súd v tomto prípade mal za preukázané a nesporné. Po zohľadnení skutkového stavu, vykonaných dôkazov a aplikácie právnych predpisov súd dospel k záveru, že uplatňovaný nárok žalobcu bol dôvodný a preto žalobe v celom rozsahu vyhovel. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 veta prvá O. s. p.

5. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 22. júna 2016, č. k. 3Cob/234/2015-163 rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k. 28Cb/324/2014-119 z 20. marca 2015 v znení opravného uznesenia č. k. 28Cb/324/2014-125 z 30. apríla 2015 v časti týkajúcej sa istiny 8 783,68 eur potvrdil. Druhým výrokom v časti týkajúcej sa úroku z omeškania rozsudok zmenil tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania v sadzbe 5 % p. a. zo sumy 8 783,68 eur od 5. mája 2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám právneho zástupcu žalobcu a vo zvyšku žalobu zamietol. Tretím výrokom v časti týkajúcej sa náhrady trov konania napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Štvrtým výrokom nepriznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

6. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že výrok súdu prvej inštancie týkajúci sa priznania nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej istiny v sume 8 783,68 eur je obsahovo správny, avšak vychádza

z nesprávneho posúdenia zisteného skutkového stavu, pokiaľ išlo o trvanie záručnej doby. Odvolací súd mal za preukázanú dôvodnosť žalobcovho návrhu v časti týkajúcej sa žalovanej istiny a jej výšky, a preto v tomto rozsahu rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, avšak nestotožnil sa s jeho odôvodením.

7. V časti týkajúcej sa zaplattenia úrokov z omeškania dospel odvolací súd k odlišnému záveru ako súd prvej inštancie, nakoľko v súlade so skutočnosťami uvedenými v odvolaní odlišne určil uplynutie záručnej doby. Na doplnenie správnosti svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že zo zmluvy o dielo uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným jednoznačne vyplýva záručná doba v trvaní 60 mesiacov. V bode 2.1. zmluvy sa uvádza, že predmetom zmluvy je záväzok zhotoviteľa vykonať dielo tak, ako je uvedené v bode 2.2., podľa ktorého dielom sa na účely tejto zmluvy rozumie okrem iného aj dodávka a montáž technológie kuchyne. Z uvedeného podľa odvolacieho súdu vyplýva, že v danej veci nešlo o kúpnu zmluvu, keďže predmetom záväzku zhotoviteľa nebolo len samotné dodanie tovaru, ale i jeho montáž a prípadná oprava či úprava tovaru. V bode 6.9. zmluvy je jasne definovaný účel zádržného, a to zabezpečenie záväzku zhotoviteľa na riadne a včasné plnenie predmetu zmluvy. Podľa bodu 6.10. písm. b/ zmluvy mala byť žalovaná zvyšná časť zádržného vyplatená žalobcovi do 35 dní od uplynutia záručnej doby za dielo a odstránenia všetkých väd oprávnené reklamovaných počas záručnej doby, a to na základe písomnej výzvy zhotoviteľa. Z celého obsahu zmluvy jednoznačne vyplýva, že podmienky v nej dohodnuté sa vzťahujú na celé dielo a nie iba na jeho jednotlivé komponenty. Rovnako je to i v prípade záručnej doby, kde sa v bode 10.2. uvádza, že záručná doba je 60 mesiacov a začína plynúť odo dňa odovzdania a prevzatia celého diela objednávateľom, okrem tovarov a služieb, na ktoré výrobca udáva záručnú dobu 24 mesiacov. K riadnemu odovzdaniu a prevzatíu celého diela došlo 30. marca 2011, to znamená, že od tohto dňa začala plynúť záručná doba dohodnutá pre celé dielo v trvaní 60 mesiacov. Rovnako i z faktúr vystavených žalobcom vyplýva, že si účtoval konečnú cenu za celé dielo zahŕňajúcu tak dopravu ako aj inštaláciu či úpravu objednanej technológie kuchyne a teda v danom prípade nešlo len o kúpu jednotlivého stroja ale o montáž diela ako takého. Z uvedeného vyplýva, že v otázke trvania záručnej doby bolo odvolanie žalovaného dôvodné.

8. Odvolací súd sa zaoberal aj námietkou žalovaného, že v rámci záručnej doby si uplatnil u žalobcu vady technológie chladenia, ktoré žalobca neuznal, pretože mal za to, že už uplynula 24 mesačná záručná doba, na základe čoho si predmetnú vadu musel dať objednávateľ odstrániť na svoje náklady a u žalovaného si následne uplatnil náhradu nákladov súvisiacich s odstránením týchto väd. Žalovaný mal za to, že ak by naozaj uplynula záručná doba tak ako tvrdil žalobca, vznikol mu nárok na náhradu škody predstavujúci kompenzáciu konzumovaného zádržného investorom. S touto námietkou žalovaného sa však odvolací súd nestotožnil, nakoľko ak žalobca neodstránil vady diela z vyššie uvedeného dôvodu a žalovaný mal preukázateľne za to, že záručná doba ešte neuplynula, mohol svoj nárok uplatniť návrhom na súde. Keďže tak neurobil a vady dal odstrániť na vlastné náklady, ukrátil sa tým o možnosť uplatňovať svoje nároky v tomto konaní. Z uvedeného dôvodu, aj keby žalobca postupoval správne v zmysle 60 mesačnej záručnej doby, nemohlo by dôjsť k predĺženiu záručnej doby na čas, kedy by žalovaný nemohol používať tovar pre jeho vady. V súvislosti s názorom žalovaného uvedeným v odvolaní, ktorým vyslovil možnosť právneho posúdenia veci súdom aj ako náhradu škody, odvolací súd poukázal na § 440 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorý striktné uvádza, že uspokojenie, ktoré možno dosiahnuť uplatnením niektorého z nárokov z väd, nemožno dosiahnuť uplatnením nároku z iného právneho dôvodu. Žalovaný má nárok na náhradu škody len popri nárokoch z väd tovaru (§ 436 ods. 4 Obchodného zákonníka).

9. Odvolací súd tiež dospel k záveru, že žalobca si svoj nárok uplatnil predčasne. Ku dňu podania návrhu mu ešte nevznikol nárok na vyplatenie zvyšnej časti zádržného ani ním požadovaných úrokov z omeškania. K uplynutiu záručnej doby došlo až 30. marca 2016 (teda 60 mesiacov od riadneho odovzdania a prevzatia celého diela). Podľa bodu 6.10. písm. b/ zmluvy o dielo zvyšok zádržného mal objednávateľ zaplatiť do 35 dní odo dňa uplynutia záručnej doby za dielo a odstránenia všetkých väd oprávnené reklamovaných počas záručnej doby, a to na základe písomnej výzvy zhotoviteľa. V súlade s ustanovením zmluvy o dielo bol teda žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi žalovanú istinu do 4. mája 2016 a nakoľko k tomu nedošlo, dostal sa dňom 5. máj 2016 do omeškania. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia

ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky zverejnená Národnou bankou Slovenska predstavovala v súlade § 17 ods. 1 zákona č. 659/2007 Z. z. k prvému dňu omeškania žalovaného 0,00 %. Preto odvolací súd v súlade s platnou právnou úpravou priznal žalobcovi právo na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 8.783,68 Eur od 5. mája 2016 až do zaplatenia. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 a 2 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 2 O. s. p. a ich náhradu žalobcovi, ktorý mal v danej veci len čiastočný úspech, nepriznal.

10. Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. júna 2016, č. k. 3Cob/234/2015-163 podal prostredníctvom právneho zástupcu dovolanie žalobca. Dovolanie je podľa žalobcu prípustné podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Zároveň poukázal na znenie ust. § 432 ods. 1 a 2 C. s. p. a na § 266 ods. 1 a ods. 4 Obchodného zákonníka a uviedol, že právne posúdenie odvolacieho súdu týkajúceho sa trvania záručnej doby pokladá za nesprávne. Žalobca mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo rovnako ako rozhodnutie súdu prvej inštancie od vyriešenia otázky, či sa na plnenie žalobcu poskytnuté v zmysle zmluvy o dielo vzťahuje 60 mesačná alebo 24 mesačná záručná doba. Ak sa odvolací súd nestotožnil s právnym posúdením zisteného skutkového stavu prvostupňovým súdom, bolo podľa žalobcu potrebné uprednostniť výklad zmluvy o dielo z hľadiska zásad stanovených v § 266 Obchodného zákonníka a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/66/2002 a sp. zn. 3Cdo/81/2011. Pokiaľ zmluva uzavretá v obchodno-záväzkových vzťahoch obsahuje dohodu, ktorá nie je jednoznačná, je potrebné, aby súd použil výklad zmluvy z hľadiska zásad stanovených v § 266 Obchodného zákonníka. Napriek judikovanému spôsobu výkladu právnych úkonov, odvolací súd svoje rozhodnutie založil len na gramatickom výklade zmluvy o dielo, resp. len jej jedného ustanovenia, bez prihliadnutia k osobitnej časti ust. 10.2, ktoré definuje záručnú dobu pre špeciálne prípady - teda dodávku zariadení, na ktoré výrobca stanovuje záručnú dobu odchylne. Rovnako úplne abstrahuje od podstaty záruky, a to, že táto je v zmysle § 429 Obchodného zákonníka „prevzatím záväzku“, teda je poskytovaná zo strany dodávateľa tovaru alebo služieb, v tomto prípade žalobcu, a teda je pri výklade potrebné vychádzať z úmyslu poskytovateľa záruky. Z uvedené dôvodu je žalobca toho názoru, že odvolací súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správnu právnu normu (§ 266 Obchodného zákonníka) a tým sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Žalobca poukázal aj na právny názor Najvyššieho súdu ČR uvedenom v rozhodnutí sp. zn. 29Cdo/2735/99 ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/281/2005. Z cenovej ponuky žalobcu na dodávku a montáž technológie kuchyne bezpochybné vyplýva, že žalobca mal úmysel poskytnúť žalovanému na základe zmluvy o dielo na ním dodané technológie 24 mesačnú záručnú dobu a z akceptačného listu, ktorým žalovaný žalobcovi oznámil, že žalobca bol vybraný ako dodávateľ technológie kuchyne, opäť bezpochybné vyplýva, že žalovaný mal vedomosť o tomto úmysle žalobcu. Nepoužitím ust. § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka na sporné dojednanie, sa odvolací súd odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe. Ak aj napriek výkladu zmluvy o dielo v zmysle ust. § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka pretrvávali na strane odvolacieho súdu pochybnosti o správnosti právneho posúdenia skutkového stavu súdom prvej inštancie, bolo potrebné plnenie žalobcu na základe zmluvy o dielo posudzovať z hľadiska ust. § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka, a teda ak zmluva o dielo vo vzťahu k trvaní záručnej doby pripúšťa rôzny výklad, je nutné toto dojednanie vykladať na ťarchu žalovaného, keďže žalovaný bol navrhovateľom zmluvy o dielo a je preto tou zmluvnou stranou, ktorá znenie ust. bodu 10.2. zmluvy o dielo nejednoznačne upravila, keďže zmluva bola uzavretá na základe návrhu žalovaného vo forme ním obvykle používaného vzoru pre stavebné diela. K rovnakému záveru dospel aj Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. I ÚS 243/07 a zásadu výkladu právneho úkonu ustanovenú v § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka použil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4MOBdo/5/2012. Nepoužitím § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Žalobca v ďalšej časti dovolania poukázal na ust. § 449 ods. 1 a ods. 3 C. s. p. a uviedol, že výrok odvolacieho súdu týkajúci sa priznania zaplatenia žalovanej istiny vo výške 8 783,68 eur je obsahovo správny, avšak pokiaľ ide o trvanie záručnej doby, odvolací súd neprávne právne posúdil skutkový stav zistený súdom prvej inštancie, čo malo za následok aj nesprávne určenie začiatku omeškania žalovaného s úhradou zvyšnej časti zádržného, a teda nesprávne rozhodnutie v časti príslušenstva pohľadávky - úrokov z omeškania s plnením a trov konania. Vychádzajúc z ust. § 266 ods. 1 a ods. 4 Obchodného zákonníka,

na plnenie poskytnuté žalobcom žalovanému sa na základe zmluvy o dielo vzťahuje 24 mesačná záručná doba, ktorá uplynula 4. mája 2013, a teda 5. mája 2013 sa žalovaný prvýkrát dostal do omeškania s úhradou zvyšnej časti zádržného a od toho dátumu mu mal byť priznaný úrok z omeškania. Žalobca tiež poukázal na § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z. z. ako aj na § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/2015 Z. z. a mal za to, že má nárok na úhradu úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 8 783,68 eur od 5. mája 2013 do 19. augusta 2016, t. j. do dňa kedy žalovaný uskutočnil úhradu zvyšnej časti zádržného. Okrem istiny žalovaný 19. augusta 2016 uskutočnil aj úhradu úroku z omeškania v celkovej výške 126,34 eur v zmysle napadnutého rozhodnutia. Táto suma teda predstavuje 2 404,68 eur. Návrh žalobcu tak nemohol byť podaný predčasne, a preto nie je daný ani dôvod na nepriznanie trov konania. Žalobcovi patria trovy konania vo výške 526,50 eur z titulu zaplateného súdneho poplatku a trovy právneho zastúpenia vo výške 2 202,34 eur. Záverom dovolania žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/234/2015-163 z 22. júna 2016 v časti týkajúcej sa zaplata úroku z omeškania mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2 404,68 eur z titulu úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 8 783,68 eur od 5. mája 2016 do 19. augusta 2016 (t. j. 2 531,02 eur - suma vo výške 126,34 eur uhradená 19. augusta 2016). V časti týkajúcej sa náhrady trov konania, napadnutý rozsudok mení tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 526,50 eur z titulu zaplateného súdneho poplatku a trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 2 202,34 eur. Žalovaný je zároveň povinný nahradiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia dovolacieho konania v celkovej výške 454,82 eur za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie vecí vo výške 227,41 eur, t. j. 180,93 eur + 8,58 eur režijný paušál + 20 % DPH (180,93 eur + 8,58 eur režijný paušál) a podanie dovolania vo výške 227,41 eur, t. j. 180,93 eur + 8,58 eur režijný paušál + 20 % DPH (180,93 eur + 8,58 eur režijný paušál)). V prípade, že dovolací súd je toho názoru, že nie je daný dôvod pre postup podľa ust. § 449 ods. 3 C. s. p., žalobca navrhol, aby dovolací súd v zmysle ust. § 449 ods. 1 C. s. p. vydal uznesenie, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/234/2015-163 z 22. júna 2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konania a rozhodnutie.

11. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“), ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z.- Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), po zistení, že dovolanie podal včas dovolaateľ, konajúci prostredníctvom advokátskej kancelárie, za ktorú koná advokát, bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

13. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016 platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa ust. § 470 ods. 2 veta prvá C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané po 1. júli 2016 (t. j. za účinnosti C. s. p.), dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 1 C. s. p. a prípustnosť dovolania posudzoval podľa ustanovení § 419, § 420 a § 421 C. s. p..

14. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Podľa ust. § 420 dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Podľa ust. § 421 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa

potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Civilný sporový poriadok v citovanom ustanovení § 419 C. s. p. prípustnosť dovolania podmieňuje tým, že C. s. p. - zákon tento mimoriadny opravný prostriedok pripúšťa.

17. Dovolateľ prípustnosť dovolania odvodzuje podľa ust. § 421 ods.1 písm. a/ C. s. p..

18. Dovolateľ dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa zaplatenia úroku z omeškania - príslušenstva. Požaduje úrok 8,75 % ročne so sumy 8 783,68 eur, t. j. 2 531,02 eur - 126,34 eur (uhradené žalovaným 19. augusta 2016), čo predstavuje príslušenstvo - úrok z omeškania vo výške 2 404,68 eur.

19. Podľa ust. § 421 ods. 2 písm. a/ a c/ C. s. p. dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

20. Minimálna mzda v roku 2014, kedy žalobca podal žalobu, bola stanovená zákonom na sumu 352,- eur/mesiac. Keďže v predmetnej veci ide o obchodnoprávnu vec a predmetom dovolacieho konania je príslušenstvo - úrok z omeškania vo výške 2 404,68 eur, ide o príslušenstvo nižšie ako je stanovená hranica pre prípustnosť dovolania, t. j. viac ako 3 520,- eur.

21. Podľa ust. § 421 ods. 2 C. s. p. nepripúšťa dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p., ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa ust. § 357 písm. a/ až n/ C. s. p..

22. Rozhodnutie o trovách konania, aj keď bolo súčasťou rozhodnutia vydaného formou rozsudku, treba považovať za rozhodnutie, ktorým sa nerozhoduje vo veci samej a preto má charakter uznesenia.

23. V ustanovení § 357 C. s. p. sú vymenované uznesenia súdu prvej inštancie, voči ktorým je odvolanie prípustné. Pod písm. m/ je uvedené uznesenie o nároku na náhradu trov konania. Dovolanie proti takémuto rozhodnutiu vzhľadom na ust. § 421 ods. 2 C. s. p. zákon nepripúšťa.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedené dospel k názoru, že dovolanie žalobcu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné a preto dovolanie odmietol podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p.

25. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ust. § 453 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že tieto žalovanému nepriznal, keďže mu v dovolacom konaní žiadne nevznikli.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.